

Две стихотворения

Отъ Н. Фурнаджиевъ

Очакване.

Очистени ни грѣятъ небесата,
по тѣхъ сребристи облаци пълзятъ,
измокрени въ дъжда мълчатъ полята
и въ тѣхъ тъмнѣе каленъ, черенъ пжтъ.

Земята и небето мълкомъ чакатъ,
тѣ чакатъ — вече иде пролѣтъта,
за туй въ нощта дълбока, остро въ мрака
ята отъ ранни жерави крещатъ.

Затуй ни гони чудна, млада сила
на вънка — по широкото поле,
тамъ дето вчера мракъ и смъртъ е било,
а днеска млада пролѣтъта расте.

Предъ пролѣтъта.

Духа топълъ, непрестаненъ вѣтъръ,
и небето вече се синѣй,
снѣгъ на малки острови въ полята
и по покривитѣ се бѣлѣй.

Гледайте: по пжтищата — хора,
носи се високъ и веселъ смѣхъ,
и сноватъ високо въ простора
птицитѣ срѣдъ златенъ прахъ.

Гледайте, какъ сливовитѣ клони
въ свѣтлината слънчева блестятъ;
пролѣтъта пристига! Свода рони
топли, чисти капки надъ свѣтътъ.

Пролѣтъта пристига! — чудна сила
въвъ свѣта безкраенъ се разлѣ,
равнината тъмна се надига,
чуйте! — бие плѣсъкъ на криле.

